

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)
z 26. októbra 2006*

Vo veci C-199/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Cour d'appel de Bruxelles (Belgicko) z 28. apríla 2005 a doručený Súdnemu dvoru 9. mája 2005, ktorý súvisí s konaním:

Európske spoločenstvo

proti

Belgickému kráľovstvu,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann a A. Rosas, sudcovia R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (spravodajca), J. Klučka, K. Schiemann, J. Makarczyk, U. Lõhmus a E. Levits,

* Jazyk konania: francúzština.

generálna advokátka: C. Stix-Hackl,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. februára 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- belgická vláda, v zastúpení: E. Dominkovits a M. Wimmer, splnomocnení zástupcovia,

- talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci A. Cingolo, avvocato dello Stato,

- Rada Európskej únie, v zastúpení: A. Vitro, splnomocnený zástupca,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J.-F. Pasquier a I. Martínez del Peral, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 27. apríla 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 druhého a tretieho odseku Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev, pôvodne pripojeného k Zmluve o vytvorení spoločnej Rady a spoločnej Komisie Európskych spoločenstiev podpísanej 8. apríla 1965, neskôr na základe Amsterdamskej zmluvy, k Zmluve ES (ďalej len „protokol“).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Európskym spoločenstvom zastúpeným Komisiou Európskych spoločenstiev a Belgickým kráľovstvom vo veci vymáhania registračných poplatkov, ktoré sa majú uhradiť v súvislosti s rozsudkami vydanými vnútroštátnymi súdmi a ktorými bola uložená povinnosť úhrady peňažných súm alebo sa rozhodlo o vyporiadaní cenných papierov (ďalej len „registračné poplatky“).

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Podľa článku 28 prvého odseku Zmluvy o vytvorení spoločnej Rady a spoločnej Komisie Európskych spoločenstiev neskôr, po vstupe do platnosti Amsterdamskej zmluvy podľa článku 291 ES, Spoločenstvá požívajú na území členských štátov výsady a imunity nevyhnutné na plnenie svojich úloh za podmienok definovaných v protokole.

4 V zmysle článku 3 protokolu:

„Spoločenstvá, ich aktíva, príjmy a iný majetok sú oslobodené od všetkých priamych daní.

Vlády členských štátov prijímú, vo všetkých prípadoch, ktoré to pripúšťajú, vhodné opatrenia k navráteniu alebo náhrade čiastok nepriamych daní a poplatkov z predaja, zahrnutých v cenách hnutelného či nehnuteľného majetku, ak spoločenstvá vykonajú pre svoje úradné účely nákupy väčšieho rozsahu, pričom cena tieto dane zahŕňa. Tieto ustanovenia sa však nepoužijú tak, aby svojím účinkom narušovali hospodársku súťaž v spoločenstvách.

Vyňatie sa nevzťahuje na dane, dávky a poplatky, ktoré výlučne zodpovedajú úhradám za verejnoprospešné služby.“

Vnútroštátna právna úprava

5 Článok 35 tretí odsek belgického zákonníka o registračných, hypotekárnych a registrových poplatkoch (code des droits d'enregistrement d'hypothèque et de greffe belge) znie takto:

„Povinnosť uhradiť poplatky, ktorých splatnosť vyplýva z rozsudkov súdov, ktorými sa rozhodlo o uložení povinnosti úhrady, vyporiadani alebo určení poradia veriteľov, majú:

1° žalovaní, každý v rozsahu, v akom im bola uložená povinnosť úhrady alebo v akom sa rozhodlo vo vzťahu k nim o vyporiadaní alebo určení podania veriteľov, alebo spoločne a nerozdielne v prípade uloženia povinnosti úhrady spoločne a nerozdielne;

2° žalobcovia v rozsahu, v akom sa v prospech každého z nich rozhodlo o uložení povinnosti úhrady, vyporiadaní alebo určení podania veriteľov bez toho, aby sa presiahla polovica výšky súm alebo hodnoty cenných papierov, ktoré sú vyplatené každému z nich.

...

Poplatky a prípadne pokuty sú splatné do jedného mesiaca odo dňa, keď orgán vyberajúci poplatok podá na pošte doporučený list obsahujúci výzvu na úhradu.“

6 Článok 142 uvedeného zákonníka stanovuje:

„Výška poplatku je stanovená na 3 %, pokiaľ ide o rozsudky súdov vydané vo všetkých oblastiach, ktorými bola uložená povinnosť úhrady alebo sa rozhodlo o vyporiadaní súm alebo cenných papierov, a to pri rozsudkoch konečných, predbežných, vynesených v hlavnej veci, vo vedľajšej veci alebo podmienených vrátane rozhodnutí súdneho orgánu, ktorými sa, pokiaľ ide o tie isté sumy a cenné papiere, rozhodlo o určení poradia veriteľov.

Poplatok sa v prípade rozhodnutia o uložení povinnosti úhrady alebo vyporiadaní vypočíta, po prvé, z kumulatívnej sumy, ktorej uhradenie bolo osobe nariadené alebo

o ktorej vyporiadaní bolo vo vzťahu k tej istej osobe rozhodnuté, a to bez ohľadu na úroky, ktorých výšku súd nestanovil, a trovy konania, a v prípade rozhodnutia o určení poradia veriteľov sa poplatok vypočíta z celkovej hodnoty súm vyplatených veriteľom“.

- 7 Článok 150 toho istého zákonníka stanovuje:

„Na zabezpečenie výberu poplatkov a prípadných pokút splatných podľa tejto časti sa štátu udeľuje prednostné právo na sumy a cenné papiere, ktoré sú predmetom rozhodnutia o uložení povinnosti úhrady, vyporiadaní alebo o určení poradia veriteľov.

Poplatky a pokuty uvedené v odseku 1 majú prednosť pred všetkými pohľadávkami osôb, v ktorých prospech sa rozhodlo o uložení povinnosti úhrady, vyporiadaní alebo určení podania veriteľov.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 8 Predmetom sporu, ktorý bol predložený Tribunal de première instance de Bruxelles, bolo plnenie zmluvy, ktorá bola uzavretá v roku 1993 medzi Komisiou a akciovou spoločnosťou MCFE. Rozsudkom z 25. januára 1994 tento súd rozhodol tak, že Komisiu zaviazal, aby spoločnosti MCFE uhradila predbežnú sumu vo výške 10 845 935 BEF, teda 269 589 ECU, ku ktorej boli pripočítané úroky a trovy konania.
- 9 Listom zo 14. júna 1994 vyzval úradník vyberajúci poplatok v neuvième bureau de l'Enregistrement de Bruxelles (deviaty registračný úrad v Bruseli) Komisiu, aby v súlade s uvedeným rozhodnutím o povinnosti úhrady ako registračný poplatok

uhradila sumu vo výške 325 470 BEF. Dňa 2. augusta 1995 vyzval belgický administration de l'Enregistrement (ďalej len „registračný orgán“) Komisiu, aby vyššie uvedenú sumu zvýšenu o pokutu za oneskorenú platbu, ako aj zákonné úroky a trovy konania uhradila do pätnástich dní.

- 10 Dňa 15. januára 1996 vyzval úradník vyberajúci poplatok v neuvieme bureau de l'Enregistrement de Bruxelles Komisiu, aby do 25. januára 1996 uhradila sumu v celkovej výške 363 470 BEF a vydal proti nej platobný rozkaz.
- 11 Doporučeným listom z 19. januára 1996 zaslala Komisia prostredníctvom svojho advokáta registračnému orgánu odpoveď, v ktorej uviedla, že na základe článku 3 protokolu je oslobodená od platenia registračných poplatkov, ako aj všetkých nepriamych daní. Dňa 25. januára 1996 registračný orgán uviedol, že príslušné poplatky sa nemajú považovať za daň zo spotrebného tovaru, ale za úhradu za službu, ktorú poskytol súd.
- 12 Listom z 28. apríla 1997 bol advokát Komisie informovaný, že stanovisko registračného orgánu vo veci potvrdilo ministerské rozhodnutie z 18. apríla 1997.
- 13 Dňa 15. júla 1997 podala Komisia proti platobnému rozkazu z 15. januára 1996 odpor a navrhla, aby bolo Belgické kráľovstvo predvolané na Tribunal de première instance de Bruxelles v rámci konania o zrušenie tohto platobného rozkazu.
- 14 Rozsudkom zo 6. júna 2001 vyhlásil tribunal de première instance de Bruxelles odpor proti platobnému rozkazu za prípustný, ale nedôvodný, a návrhu Komisie nevyhovel. Tento súd rozhodol, že registračné poplatky uložené Komisii nie sú výlučne úhradou za verejnoprospešné služby v zmysle článku 3 tretieho odseku

protokolu, keďže ide o daň určenú na pokrytie všeobecných výdavkov verejných orgánov. Naopak, takéto poplatky sa nezačleňujú do ceny, ktorá sa má zaplatiť za verejnoprospešné služby akciovej spoločnosti MCFE, a dôvodom ich vzniku je súdne rozhodnutie ukladajúce Komisii povinnosť úhrady. Takisto nie je odôvodnené priznať oslobodenie, ktoré požaduje Komisia. Okrem toho sa uvedený súd domnieval, že bolo nadbytočné podať Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania, keďže podľa Komisie neexistuje „žiadna odôvodnená pochybnosť“, pokiaľ ide o vylúčenie týchto poplatkov z pôsobnosti článku 3 druhého odseku protokolu.

15 Návrhom zapísaným do registra kancelárie Cour d'appel de Bruxelles 14. septembra 2001 podala Komisia proti tomuto rozsudku odvolanie.

16 Keďže sa Cour d'appel de Bruxelles domnieval, že v oblasti medzinárodných zmlúv a dohôd je potrebné poskytnúť výklad aj v takej záležitosti, ktorá je jasná, a že vnútroštátnemu súdu neprináleží, aby podával výklad protokolu, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má byť článok 3 druhý odsek protokolu..., ktorý stanovuje, že vlády členských štátov prijímú vhodné opatrenia umožňujúce odpustenie alebo vrátenie súm nepriamych daní a poplatkov z predaja, vykladaný v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patrí pomerný poplatok vyberaný v súvislosti s rozsudkami súdov vydanými vo všetkých oblastiach, ktoré sa týkajú uloženia povinnosti úhrady alebo vyporiadania súm alebo cenných papierov?

2. Má byť článok 3 tretí odsek protokolu..., ktorý stanovuje, že oslobodenie sa nevzťahuje na úhrady za verejnoprospešné služby, vykladaný v tom zmysle, že

poplatok uložený na konci konania účastníkovi, ktorý vo veci nemal úspech a je zaviazaný na úhradu určitej sumy, predstavuje výlučne úhradu za verejnoprospešné služby?“

O prejudiciálnych otázkach

- 17 Na úvod je potrebné uviesť, že vnútroštátny súd, ktorý tento spor prejednáva, pri opisovaní jeho okolností uvádza, že Tribunal de première instance de Bruxelles sa domnieval, že registračné poplatky sú nepriamymi daňami, proti čomu účastníci konaní pred vnútroštátnymi súdmi nenamietali. Samotný vnútroštátny súd skonštatoval, že „Európske spoločenstvo a Belgické kráľovstvo zastávajú odlišné stanoviská, pokiaľ ide o výklad článku 3 odsekov 2 a 3 Protokolu o výsadách a imunitách Spoločenstva“. Belgická a talianska vláda, ako aj Komisia vo svojich vyjadreniach predložených Súdnemu dvoru toto tvrdenie nespochybnili. Otázky týkajúce sa výkladu ustanovení článku 3 druhého a tretieho odseku protokolu budú teda preskúmané v tomto kontexte.

O druhej otázke

- 18 Touto otázkou, ktorú je potrebné preskúmať v prvom rade, sa vnútroštátny súd pýta, či také poplatky, akými sú registračné poplatky, predstavujú výlučne úhradu za verejnoprospešnú službu v zmysle článku 3 tretieho odseku protokolu, na ktorú sa oslobodenie nevzťahuje.

- 19 Belgická vláda, ktorú v tomto bode podporuje talianska vláda, tvrdí, že registračné poplatky sú nepriamymi daňami predstavujúcimi protiplnenie za určité verejnoprospešné služby, keďže dôvodom ich existencie je úhrada za službu, ktorú poskytuje belgický súdny orgán. Rovnaký prístup má aj belgická judikatúra a právna náuka. Zaplatenia týchto poplatkov sa možno za určitých podmienok rovnako domáhať od žalobcu, ktorému sa má vyplatiť suma, v ktorej prípade sa rozhodlo o povinnosti úhrady, čo preukazuje, že uvedená služba sa poskytuje dvom účastníkom a že táto úhrada je úmerná finančnej hodnote sporu.
- 20 Komisia na druhej strane tvrdí, že na to, aby sa poplatok mohol považovať iba za úhradu za verejnoprospešnú službu, je potrebné preukázať existenciu priameho a úmerného vzťahu medzi úhradou za takúto službu a získaným plnením. V danom prípade takýto vzťah neexistuje, keďže zložitá vec môže viesť k získaniu obmedzených registračných poplatkov, pričom jednoduchá vec môže viesť k značným poplatkom. Okrem toho v súlade s rozpočtovými zásadami všeobecnosti a neurčenia patrí výnos z príslušného poplatku do všeobecného rozpočtu štátu, a nie je určený na financovanie verejnej služby súdnictva.
- 21 Ako to Súdny dvor už uviedol, článok 3 protokolu výslovne pripúšťa rozdiel medzi poplatkami určenými na pokrytie všeobecných nákladov verejných orgánov a poplatkom predstavujúcim protiplnenie za určitú službu. Súdny dvor upresnil, že samotný pojem protiplnenie za určitú službu predpokladá, že táto služba je alebo prinajmenšom môže byť poskytnutá tým, ktorí poplatok uhradia (rozsudok z 28. marca 1996, AGF Belgium, C-191/94, Zb. s. I-1859, body 25 a 26).
- 22 Ak by sa aj pripustilo, že toto kritérium je rozhodujúcim prvkom na určenie rozlíšenia uvedeného v predchádzajúcom bode, je potrebné skonštatovať, že je málo pravdepodobné, že toto kritérium je v danom prípade splnené, keďže poplatky, o ktoré ide v konaní vo veci samej, môžu byť uložené osobám, ktoré nijako nežiadali o službu súdneho orgánu príslušného členského štátu a ktoré tak ani nemali

v úmysle urobiť. Ako to pripomenula belgická vláda, napriek tomu, že na základe právnej úpravy, o ktorú ide v konaní vo veci samej, je možné vymáhať registračné poplatky jednak od žalovaného, ako aj od žalobcu, v praxi sa tieto poplatky v zásade vymáhajú vždy najprv od toho účastníka konania, v ktorého neprospech sa rozhodlo.

23 Okrem toho, ako to uviedla generálna advokátka v bodoch 27 až 30 svojich návrhov, kritérium protiplnenia za poskytnutú službu nie je v danom prípade jediným určujúcim kritériom.

24 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora prijatou v oblasti práva Spoločenstva, ktorá obsahuje pojem, ktorý je analogický s príslušným pojmom v prejednávacom prípade, teda pojem „dane platené spôsobom poplatkov alebo príspevkov“ uvedený v článku 12 ods. 1 písm. e) smernice Rady 69/335/EHS zo 17. júla 1969 o nepriamych daniach z tvorby a navyšovania základného imania (Ú. v. ES L 249, s. 25; Mim. vyd. 09/001, s. 11), sa poplatok, ktorého výška sa zvyšuje priamo a bez obmedzení úmerne k nominálnej sume, na ktorú sa tento poplatok uplatňuje, vzhľadom na svoju povahu nemôže považovať za poplatok majúci povahu protiplnenia za poskytnutú službu. Výška takéhoto poplatku nebude zvyčajne súvisieť s konkrétnymi výdavkami, ktoré registračný orgán vynaložil v súvislosti s vyhotovením príslušného aktu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 21. septembra 2000, *Modelo*, C-19/99, Zb. s. I-7213, bod 33, a z 21. júna 2001, *SONAE*, C-206/99, Zb. s. I-4679, bod 34).

25 Z tejto judikatúry vyplýva, že na to, aby sa poplatok považoval za poplatok, ktorý je úhradou za verejnoprospešnú službu, je potrebná existencia priameho a úmerného vzťahu medzi reálnymi nákladmi za takúto službu a poplatkom, ktorý uhradil príjemca služby, teda spojitosť medzi cenou, ktorú príjemca služby uhradil ako protihodnotu za osobitnú službu, a konkrétnymi nákladmi, ktoré vznikli registračnému orgánu v súvislosti s poskytnutím takejto služby.

- 26 Toto kritérium priameho a úmerného vzťahu medzi poskytnutou službou a zaplatenou úhradou, ktorý je možné uplatniť aj na článok 3 tretí odsek protokolu, nie je v danom prípade splnené.
- 27 Je totiž nesporné, že na jednej strane výška registračných poplatkov, o ktoré ide v konaní vo veci samej, sa zvyšuje priamo a bez obmedzení úmerne k sume, v prípade ktorej rozhodol príslušný vnútroštátny súd o povinnosti úhrady. Chýba teda potrebná súvzťažnosť medzi uhradenými sumami a poskytnutou službou. Napokon skutočnosť, že registračné poplatky sú vyberané iba v prípade, keď sa o povinnosti úhrady rozhodne, napriek tomu, že reálne náklady za službu, ktorú poskytol súdny orgán, by boli rovnaké aj v prípade zamietnutia, potvrdzuje, že uvedené poplatky nemajú za cieľ pokryť reálne náklady za službu.
- 28 Na druhej strane, ako to skonštatoval Tribunal de première instance de Bruxelles, uvedené poplatky predstavujú daň určenú na pokrytie všeobecných výdavkov verejných orgánov. Sumy uhradené v súvislosti s týmito poplatkami teda nie sú vyčlenené konkrétne na financovanie verejnej služby súdnictva.
- 29 V dôsledku toho je potrebné na druhú otázku odpovedať tak, že také poplatky, akými sú registračné poplatky, nepredstavujú výlučne úhradu za verejnoprospešnú službu v zmysle článku 3 tretieho odseku protokolu.

O prvej otázke

- 30 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či má byť článok 3 druhý odsek protokolu vykladaný v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patria také poplatky, akými sú registračné poplatky.

- 31 Na účely odpovede na túto otázku je opodstatnené uviesť, že na rozdiel od článku 3 prvého odseku protokolu, ktorý všeobecným a nepodmieneným spôsobom uvádza, že Spoločenstvá, ako aj ich aktíva, príjmy a iný majetok sú na vnútroštátnej úrovni oslobodené od všetkých priamych daní, nie je daňová imunita uvedená v druhom odseku toho istého článku neobmedzená. Toto posledné uvedené ustanovenie za určitých podmienok, ktoré sú jasne uvedené, zavádza odpustenie alebo vrátenie nepriamych daní a poplatkov z predaja, ktorými sú zaťažené tovary, ktoré Spoločenstvá nakúpia na úradné účely. Súdny dvor vyložil článok 3 druhý odsek protokolu v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patrí každý druh nákupu vrátane využitia poskytnutých služieb, ktorý je potrebný na zabezpečenie plnenia úlohy Spoločenstiev (pozri rozsudok AGF Belgium, už citovaný, bod 36).
- 32 Najvýznamnejšou podmienkou uvedenou v článku 3 druhom odseku protokolu, ktorá je v tomto ustanovení zdôraznená dvakrát, je podmienka, podľa ktorej poplatky a nepriame dane majú byť zahrnuté v cene za tovary a služby, ktoré sú predmetom zmlúv, ktoré uzavreli Spoločenstvá.
- 33 Belgická vláda, ktorá predložila svoje pripomienky k tejto otázke subsidiárne, pričom je podporovaná talianskou vládou, tvrdí, že registračné poplatky, o ktoré ide v konaní vo veci samej, vyberané v nadväznosti na súdne rozhodnutie, a nie v súvislosti so získaním tovarov a služieb, nemôžu byť považované za poplatky zahrnuté v kúpnej cene za tovary a služby. Okrem toho zo znenia článku 3 druhého odseku protokolu vyplýva, že oslobodenie sa vzťahuje výlučne na činnosti súvisiace so získaním tovarov a služieb a nemá byť rozšírené na všetky činnosti alebo situácie. Napokon v danom prípade sa príslušné poplatky vzťahujú na súdny akt, ktorým bolo sankciované nesplnenie zmluvných povinností.

- 34 Komisia naopak tvrdí, že zásah príslušného vnútroštátneho súdu v takom spore, akým je spor, o ktorý ide v konaní vo veci samej, bol potrebný v rámci plnenia zmluvy o poskytovaní služieb, ktorá bola uzavretá pri výkone jej úlohy. Rozsudok, ktorý vydal vnútroštátny súd, teda vychádza zo zmluvného vzťahu účastníkov konania, pričom registračné poplatky súvisiace s týmto rozsudkom sú súčasťou ceny uvedenej zmluvy. Tento výklad zohľadňuje účel článku 3 protokolu.
- 35 Nie je možné súhlasiť s týmto posledným uvedeným prístupom.
- 36 Po prvé je totiž potrebné uviesť, že povaha a dosah takých vnútroštátnych poplatkov, akými sú registračné poplatky, o ktoré ide v konaní vo veci samej, sa majú vyberať a stanoviť nie iba v závislosti od ich uplatnenia vo vzťahu k Spoločenstvu, ale so zohľadnením ich celkovej pôsobnosti, teda vo vzťahu k všetkým fyzickým a právnickým osobám, ktoré či už skutočne, alebo potencionálne, sú alebo sa môžu stať účastníkmi konania pred súdmi príslušného členského štátu. Konania na vnútroštátnom súde, ktorých účastníkom je Spoločenstvo, totiž predstavujú iba malý podiel z celkového počtu konaní vedúcich k úhrade takýchto poplatkov.
- 37 Zo spisu vyplýva, že tieto poplatky sú splatné vo všetkých prípadoch, v ktorých právny vzťah medzi fyzickými alebo právnickými osobami vedie k súdnemu konaniu ukončenému súdnym rozhodnutím, ktorým sa ukladá povinnosť úhrady peňažnej sumy. Sú teda dotknuté nielen zmluvné, ale aj mimozmluvné vzťahy akejkoľvek povahy, v ktorých je vylúčené zahrnutie peňažnej sumy, v ktorej prípade sa rozhodlo o povinnosti úhrady, do kúpnej ceny za tovary a služby.

- 38 Po druhé je opodstatnené uviesť, že nepriame dane sa môžu považovať za súčasť kúpnych cien, ktoré vynaložili Spoločenstvá v zmysle článku 3 druhého odseku protokolu iba vtedy, ak sú predvídateľné, a ak je možné vyčíslieť ich výšku s určitou presnosťou vopred, aby tak vnútroštátne orgány mohli na návrh inštitúcií Spoločenstva pristúpiť k odpusteniu alebo vráteniu.
- 39 Plnenie zmluvy však nevedie k sporom medzi zmluvnými stranami sústavne a pravdepodobnosť, že tieto spory nastanú, nie je možné v žiadnom prípade posúdiť v štádiu uzatvárania zmluvy. Okrem toho ostáva predmet a rozsah týchto prípadných sporov nejasný a spôsob ich riešenia nemusí byť nevyhnutne súdny, keďže mimosúdne riešenie je ďalším možným spôsobom ich riešenia. Napokon sú teda rovnako neisté výsledok prípadného súdneho konania, ako aj výška sumy, ktorej úhrada by bola nariadená jednému z účastníkov konania. Za týchto podmienok nie je možné do zmluvnej ceny zahrnúť ako nepriame dane, ktoré môžu byť vrátené, takú budúcu, neurčitú a nepresnú zložku, akou sú registračné poplatky, o ktoré ide v konaní vo veci samej.
- 40 Tvrdenie, na ktoré sa odvoláva Komisia, pričom poukazuje na bod 23 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok AGF Belgium, nemožno takisto uznať. Podľa tohto tvrdenia by príslušný členský štát, ktorý by takýto registračný poplatok vyberal, získal neoprávnenú výhodu, keďže by sa do štátneho rozpočtu odvádzali zdroje pochádzajúce z príspevkov do rozpočtu Spoločenstva. Bez ohľadu na skutočnosť uvedenú v bode 36 tohto rozsudku, a síce, že konania, ktorých účastníkom na vnútroštátnej úrovni je Komisia, predstavujú iba malé percento z celkového počtu súdnych konaní vedúcich k úhrade takéhoto poplatku, nie je možné pripustiť, aby v takýchto konaniach, ktorých počet, predmet a rozsah nemôže byť známy vopred, bolo Spoločenstvo systematicky neúspešné.

- 41 Napokon vzhľadom na situáciu vedúcu k sporu v konaní vo veci samej Komisiu nič nezaväzuje k tomu, aby si svoje zmluvné vzťahy usporiadala tak, aby vnútroštátne súdy jedného a toho istého členského štátu boli systematicky príslušné v sporoch, ktorého je Komisia účastníkom.
- 42 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie založené na výklade článku 3 druhého odseku protokolu, je vzhľadom na účel tohto článku opodstatnené pripomenúť, že daňová imunita potrebná na plnenie úlohy Spoločenstva, ktorú má Spoločenstvo na základe článku 291 ES, sa priznáva „za podmienok stanovených v Protokole“. Výklad vzhľadom na kontext a účel ustanovenia nemôže mať za následok odstránenie celého potrebného účinku jasného a presného znenia tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o výsady a imunity Európskej centrálnej banky, rozsudok z 8. decembra 2005, ECB/Nemecko, C-220/03, Zb. s. I-10595, bod 31).
- 43 V každom prípade, aj keď je možné pripustiť, že oslobodenie od registračných poplatkov, o ktoré ide v konaní vo veci samej, predstavuje finančnú výhodu v prospech Spoločenstva, je opodstatnené skonštatovať, že Komisia nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že úhrada takýchto poplatkov môže zasahovať do nezávislosti Spoločenstva a narúšať jeho riadnu činnosť.
- 44 Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné na prvú otázku odpovedať tak, že článok 3 druhý odsek protokolu je potrebné vykladať v tom zmysle, že do pôsobnosti tohto ustanovenia nepatria také poplatky, akými sú registračné poplatky.

O trovách

⁴⁵ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania vo veci samej, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor rozhodol takto:

- 1. Také poplatky, akými sú registračné poplatky, ktoré sa majú uhradiť v súvislosti s rozsudkami vydanými vnútroštátnymi súdmi, ktorými bola uložená povinnosť úhrady peňažných súm alebo sa rozhodlo o vyporiadaní cenných papierov, nepredstavujú výlučne úhradu za verejnoprospešné služby v zmysle článku 3 druhého odseku Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločností.**
- 2. Článok 3 druhý odsek toho istého protokolu je potrebné vykladať v tom zmysle, že do pôsobnosti tohto ustanovenia nepatria také poplatky, akými sú registračné poplatky, ktoré sa majú uhradiť v súvislosti s rozsudkami vydanými vnútroštátnymi súdmi, ktorými bola uložená povinnosť úhrady peňažných súm alebo sa rozhodlo o vyporiadaní cenných papierov.**

Podpisy